

עזרי מעם השם עושה שמים וארץ

ספר הזהר

שחבר התנא האלקי רבן שמעון בר יוחאי זיע"א

ובו: "ספר הזהר", "זהר חדש", "תקוני הזהר"

מנקד

פְּרָשֶׁת בְּרֵאשִׁית

מבאר בלשון הקדש עם פירוש קל ונחמד למען ירוץ הלומד בו

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים
ל"ב כרכים של ל' חלקים

כרך ב' - חלק ט'

קונטרס 39

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בספרא דא יפקון ביה מן גליתא ברחמי

יחד שבטי ישראל לסיום כל ספר הזהר בדקות ספורות
"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אדר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

[המשך מקונטרס הקודם]

וכן כתוב בספר פרי צדיק (ויקרא ל"ג בעומר וסיים הש"ס) על אותו דרך, וזל"ק: "אך הפרוש הוא כמו שאמרנו (ונתבאר לעיל מאמר ד') בבאור דברי הגמרא (ברכות שם) עולמך תראה בחייה, הינו דהשכר לעתיד הוא השגות בסודות התורה וידיעת ה' יתברך, כן יזכה לזה להשיג מאותו האור בעולם הזה, כמו שאמרו (קדושין מ"א א) ולאדם טוב, והיינו מי שמשיג התורה". עכל"ק.

מבואר בלשונם הזהב, שלא רק בעולם הזה צריכים אנו לעמל בסודות התורה, אלא אף לעתיד לבוא סעודת הצדיקים תהיה – גלויים בסודות התורה, ואשרי מי שזוכה לעמל בסודות התורה עוד בזה העולם.

כל מי שלא משתדל בתורה, אסור להתקרב אליו, להשתתף עמו ולעשות עמו סחורה, וכל שכן ללכת עמו בדרך, שהרי אין בו אמונה.

כתוב בזוהר (פרשת קדושים דף פ' ע"א): דהכי תנינו, כל מאן דלא אשתדל באורייתא, אסיר למקרב לגביה, לאשתתפא בהדיה, ולמעבד ביה סחורתא, וכל שכן למהך עמיה באורחא. דהא לית ביה מהימנותא. (ועל דא) תנינו כל בר נש דאזיל באורחא, ולית עמיה מלי דאורייתא, אתחייב בנפשיה. כל שכן מאן דאזדנוג באורחא, עם מאן דלית ביה מהימנותא, דלא חשיב ליקרא דמאריה ודידיה, דלא חס על נפשיה.

תרגום ללשון הקודש: שכן שנינו, שכל מי שלא משתדל בתורה, אסור להתקרב אליו, להשתתף עמו ולעשות עמו סחורה, וכל שכן ללכת עמו בדרך, שהרי אין בו אמונה. (ועל זה) שנינו, כל אדם שהולך בדרך ואין עמו דברי תורה, מתחייב בנפשו. כל שכן מי מתחבר בדרך עם מי שאין בו אמונה, שלא מחשיב את כבוד אדונו ואת שלו, שלא חס על נפשו.

[המשך בעמוד האחרון]

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזה (זה חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף כלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר כאילו עשה כולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר כאילו למד הש"ס כולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דרך, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מכיר אותך, ואתה מכיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כולו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושיה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ" אב"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, ששים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי בן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי כהונה חלק אר"ח סי' י"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדולתו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עכ"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם היום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועוד – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובנודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובנודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרוותיו בראש, ויושב בגוון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על כן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובנודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה ה'א – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עכ"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על כן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמוח לאבינו שבשמים – על כן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדך ובהשתחויה, שנקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל בחינתינו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריה אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותבונה: (תפלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עוינו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) כי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלימודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרה על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

תפלה לרפואות וישועות

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה כמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמן את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... פב"פ (וכאן יפרט בקשתו) [לרפואות...] [ישועות ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו [וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל וארצה ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

עזרי מעם השם עושה שמים וארץ

ספר אורות הזהר

- א. ספר "תשובת הרשב"י"
- ב. ספר "נפלאות הזהר"
- ג. ספר "תהלות הזהר"
- ד. ספר "גאילת הרשב"י"
- ה. ספר "במחיצת הרשב"י"
- ו. ספר "מפעלות הזהר"
- ז. ספר "אור הרשב"י"
- ח. ספר "הזהר והערב רב"
- ט. ספר "זכותא דרשב"י"
- י. ספר "גימטריאות הזהר"
- יא. ספר "שער התקונים"
- יב. ספר "שירה וזמרה - בר יוחאי"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"
בעיה"ק בית שמש תובב"א
אלול שנת תש"ע לפ"ק

לקרע רקיעים ולפתח שְׁעִים וּפְתָחִים שְׁלֹא יִהְיֶה מִי שְׁמִימָהּ בִּידוֹ.

אֲשֶׁר־הֵם הַצְּדִיקִים שְׂיֻדָּעִים לַפְּתוֹת אֶת רַבּוֹנָם וּלְבִטֵּל גְּזֵרוֹת וּלְהַשְׁרוֹת שְׂכִינָה בְּעוֹלָם וּלְהוֹרִיד בְּרָכוֹת, וּלְהַסִּיר אֶת בְּעָלֵי הַדִּין שְׁלֹא יִשְׁלֹטוּ בְּעוֹלָם. קָם רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאַמֵּר, (תהלים ק) מִי יִמְלֹל גְּבוּרֹת ה' וְגו'. מִי יִגְדֵּל עֶפֶר מַעֲיֵינֶיךָ אַבְרָהָם הַחֲסִיד, יְמִין הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, שְׂגִלָּה לֶךְ סוֹד הַסּוּדוֹת וְהַתְּחַלֵּת תַּפְּלוֹת בְּעוֹלָם, וְהַתְּגַלּוּת לֶךְ הִכָּלּוֹת הַמְּלָךְ הַעֲלִיּוֹן. שְׂבָעָה הִכָּלּוֹת קְדוּשִׁים הֵם, וְהֵם עוֹמְדִים בַּשְּׁעָרִים בְּקִיּוּם. וּבְכָל אֶחָד וְאֶחָד נִכְנָסַת תַּפְּלַת הַיַּחֲוֵד [של רבונו] שֶׁל מִי שְׂיֻדָּע לְבָשֶׁם לְרַבּוֹנוֹ וּלְיַחֲוֵד יַחֲוֵד בַּשְּׁלֻמוֹת, שְׂיֻדָּע לְהַכְנִס בְּכָל הַהִיכָלּוֹת וּלְקַשֵּׁר קְשָׁרִים אֵלּוּ בְּאֵלּוּ, רוּחַ בְּרוּחַ, רוּחַ תַּחְנוּנָה בְּרוּחַ עֲלִיּוֹנָה. כְּתוּב (ישעיה כו) ה' בָּצַר פְּקֻדּוֹךְ צָקוֹן לַחֹשׁ מוֹסְרָךְ לְמוֹ.

הִיכָל הָרָאשׁוֹן. כְּתוּב (שמות כד) וַתַּחַת רַגְלָיו כְּמַעֲשֵׂה לְבֵנֵת הַסִּפִּיר וּכְעֶצֶם הַשָּׁמַיִם לְטֹהַר. סוֹד הַסּוּדוֹת רוּחַ שְׁנִקְרָאת סִפִּיר. כְּסִפִּיר שֶׁל אֶבֶן טוֹבָה נּוֹצֵצַת לִשְׁנֵי צַדִּידִים. אֹרֶךְ אֶחָד עוֹלָה וְיוֹרֵד. וְאוֹתוֹ אֹרֶךְ לְבֵן נּוֹצֵץ לְכָל צֵד לְמַעַלָּה וּלְמַטָּה וּלְאַרְבַּעַת צַדִּידֵי הָעוֹלָם. אֹרֶךְ תְּלָוִי נִסְתָּר וְגִלּוֹי. מִתְּחִלָּה הָיָה נִפְרָדִים אַרְבָּעָה אֹרֹת לְאַרְבָּעָה צַדִּידִים, וְכֻלָּם מְאִירִים אֹרֶךְ אֶחָד כְּמִנְיַת הַנֵּר שְׂדוּלֶק וְנוֹצֵץ אֹרֹת לְמִקְרָא עֵינֵי בְנֵי אָדָם. וְאוֹתָם אֹרֹת הַנֵּר עוֹלִים וְיוֹרְדִים, הוֹלְכִים וְשׁוֹבִים מִתּוֹךְ אוֹתָהּ אֵשׁ שֶׁל אֹרֶךְ הַנֵּר שְׂדוּלֶק, וְכֻלָּם אֹרֶךְ אֶחָד. כִּף גַּם אֵלֶּה. וְכָל הַמְּאֹרֹת נּוֹצֵצִים כְּמוֹ

בְּקִשּׁוֹרָא חֲדָא. זְמַנִּין דְּאַצְטְרִיף לְסִדְרָא צְלוֹתִיה פְּדָקָא יָאוּת. וּלְקִשְׁרָא קִשְׁרִין לְבִסּוּמִי לְמֵאֲרִיָּה פְּדָקָא יָאוּת. וּלְמַגְדַּע לְיַחֲדָא יַחֲוֵדָא שְׁלִימָתָא לְמַקְרַע רִקִּיעִין וּלְאַפְתָּחָא תַּרְעִין וּפְתָחִין דְּלֹא יֵהָא מָאן דְּיִמְחִי בִידֵיהּ.

זְכָאן אַנּוּן צְדִיקָא דְּאַנּוּן יִדְעִי לְמַפְתִּי לְמֵאֲרִיָּהוּן וּלְבִטּוּלֵי גְזֵרִין וּלְאַשְׁרָאָה שְׂכִינָתָא בְּעֵלְמָא וּלְנַחְתָּא בְּרַכָּאן וּלְמַעַדִּי מֵאֲרִיָּהוּן דְּדִינִין דְּלֹא יִשְׁלֹטוּן בְּעֵלְמָא. קָם רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאַמֵּר (תהלים ק) מִי יִמְלֹל גְּבוּרֹת ה' וְגו'. מָאן יִגְדֵּל עֶפֶרָא מַעֲיֵנֶךָ אַבְרָהָם חֲסִידָא יְמִינָא דְּקֻדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. דְּגִלִּי לֶךְ רְזָא דְּרִזִּין. וְשְׂרִיאת צְלוֹתִין בְּעֵלְמָא. וְאַתְגַּלִּיין לֶךְ הִיכָלִי דְּמִלְכָּא עֲלֵאָה.

שְׂבָעָה הִיכָלִין קְדִישִׁין אַנּוּן. וְאַנּוּן קְדִישִׁין בְּתַרְעִין בְּקִיּוּמָא. וּבְכָל חֵד וְחֵד עָאֵל (דף מא ע"ב) צְלוֹתָא דְּיַחֲוֵדָא (ד"א ל"ג דְּמִרְיָה) דְּמָאן דְּיִדְעַ לְבִסּוּמִי לְמֵאֲרִיָּה וּלְיַחֲדָא יַחֲוֵדָא בְּשְׁלִימוֹ. דִּידַע לְאַעֲלָא בְּכִלְהוּ וּלְקִשְׁרָא קִשְׁרִין אֵלִין בְּאֵלִין רוּחָא בְּרוּחָא. רוּחָא תַּתָּאָה בְּרוּחָא עֲלֵאָה פְּתִיב, (ישעיה כו) יִי בָצַר פְּקֻדּוֹךְ צָקוֹן לַחֹשׁ מוֹסְרָךְ לְמוֹ:

הִיכָלָא קְדָמָאָה פְּתִיב, (שמות כד) וַתַּחַת רַגְלָיו כְּמַעֲשֵׂה לְבֵנֵת הַסִּפִּיר וּכְעֶצֶם הַשָּׁמַיִם לְטֹהַר. רְזָא דְּרִזִּין (ד"א א"ת) רוּחַ דְּאַקְרִי סִפִּירָא. כְּסִפִּירוֹ דְּאַבֵּן טָבָא נְצִיץ לְתַרִּין סְטָרִין. נְהוֹרָא חֵד סְלִיק וְנַחֲתִית. וְהָיָה נְהוֹרָא תּוֹרֵר נְצִיץ לְכָל סְטָר עֵילָא וְתַתָּא וּלְאַרְבַּע סְטָרֵי עֲלָמָא. נְהוֹרִיָּה תְּלִיין סְתִים וְגִלְיָא.

מִנְהוֹרָא דָּא מִתְּפָרְשִׁין אַרְבַּע נְהוֹרִין לְאַרְבַּע סְטָרִין. וְכִלְהוּ נְהוֹרִין חֵד

נְהוֹרָא. כְּבוֹצִינָא דְּשִׁרְגָּא

מראה של נחשת מלִטֶשֶׁת בָּאֵדָם,
כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (יחזקאל א) וְנִצְצִים כְּעֵין
נְחֹשֶׁת קָלֵל. זֶהוּ לִימִין.

וְלִשְׁמֹאל יֵשׁ רוּחַ שֶׁנֶּקְרָא לְבָנָה,
וְזֶה נִכְלָל בְּרוּחַ הָרָאשׁוֹן וְנִכְנָס זֶה
בְּזֶה. אִזְרוּ אֲדָם וְלָבָן כְּאַחֵד,
מִשּׁוּם שִׁיּוּצָא מֵאוֹתָם מְאוּרוֹת
רִאשׁוֹנִים. כְּשֶׁבָּאִים הַמְּאוּרוֹת שֶׁל
זֶה, מְגִיעִים בְּאוֹרוֹת הָרִאשׁוֹנִים
וְנִכְלָלִים בּוֹ וְהֵם אֶחָד. וְנִרְאִים
הַמְּאוּרוֹת הָרִאשׁוֹנִים לְבָדָם, וְלֹא
מִתְגַּלִּים הָאֲחֵרִים הֵלְלוּ וְלֹא נִודְעוּ
שֶׁנִּכְנָסוּ לְתוֹכָם וְנִסְתַּתְרוּ בּוֹ, כְּמוֹ
שֶׁנֶּאֱמַר (בראשית מא) וְלֹא נִודַע כִּי
בָאוּ אֶל קַרְבֶּנָה וְגו'. וְזֶהוּ רוּחַ
בְּרוּחַ שֶׁהֵם אֶחָד. מְאוּרוֹת
בְּמְאוּרוֹת שֶׁהֵם אֶחָד. וְכָאן הֵם
שְׁנֵי שְׁעָרִים [רְקִיעִים] תַּחְתּוֹנִים
מֵאוֹתָם רְקִיעִים שֶׁנֶּקְרָאִים שְׁמֵי
הַשָּׁמַיִם [רְקִיעַ].

כִּשְׁנֵי הַרוּחֹת הַמִּנְצְנְצִים הֵלְלוּ
וְנִבְרְאוּ אוֹתָם הָאוֹפָנִים שֶׁהֵם
קְדוּשִׁים, שֶׁדְּמוּתָם כְּדְמוּת הַחַיּוֹת,
כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (יחזקאל א) מִרְאָה
הָאוֹפָנִים וּמַעֲשֵׂיהֶם וְגו'. וְזֶהוּ
שֶׁכְּתוּב וְדְמוּת הַחַיּוֹת מִרְאֵיהֶם
כְּגַחְלֵי אֵשׁ בַּעֲרוֹת כְּמִרְאָה
הַלִּפְתִּים הִיא מִתְהַלֶּכֶת בֵּין הַחַיּוֹת.
מִי הִיא? זֶה רוּחַ קְדוּשָׁה, מְקוֹם
שִׁיּוּצָאוּ מִמֶּנּוּ וְהִיא מְאִירָה לָהֶם,
שֶׁכְּתוּב וְנִגְהַ לְאֵשׁ וּמִן הָאֵשׁ יוֹצֵא
בָּרֶק.

כְּשֶׁנִּכְבְּדֵי רוּחַ בְּרוּחַ, יוֹצֵא מֵהֶם
אוֹר שֶׁל חַיָּה אַחַת רְמוֹז [מַסָּל] עַל
אַרְבָּעָה אוֹפָנִים. וְהָרִי דְמוּתוֹ
כְּאִירָה שׁוֹלֵט עַל אֶלְף וּשְׁלֹשׁ
מֵאוֹת רְבּוּא שֶׁל אוֹפָנִים אֲחֵרִים.
כְּנִפֵּי הַנֶּשֶׁר הִזָּה הַתְּמִנָּה עַל כָּל
אוֹתָם אוֹפָנִים. בְּאַרְבָּעָה גִלְגָּלִים
נוֹסְעִים כָּל אֶחָד וְאַחֵד מֵאוֹתָם
אַרְבָּעָה. בְּכָל גִּלְגָּל וְגִלְגָּל שְׁלִישָׁה
עֲמוּדִים. וְהֵם שְׁנַיִם עֶשֶׂר עֲמוּדִים

דְּדָלִיק וְנִצְיָן נְהוּרִין לְחִיזוֹ דְּעֵינִין דְּבִנֵּי
נִשְׂא. וְאֲנֹחַן נְהוּרִין דְּשִׁרְגָא סְלִקִין וְנִחְתִין
אֲזִלִין וְתִיבִין מְגוֹ הֵהוּא אֶשָּׁא דְנְהוּרָא
דְּשִׁרְגָא דְּדָלִיק וְכִלְהוּ חַד נְהוּרָא. הִכִּי נָמִי
אֲלִין. וְנִצְיָנִין כִּלְהוּ נְהוּרִין כְּחִיזוֹ דְּנִחְשָׁא

בְּטִישָׁא בְּסוּמְקָא כְּמָה דְּאַתְמָר (יחזקאל א)
וְנִצְצִים כְּעֵין נְחֹשֶׁת קָלֵל. דָּא הוּא לִימִינָא.
לְשִׁמְאֵלָא אֵית רוּחָא דְּאִקְרִי לְבָנָה. וְדָא
אַתְפְּלִיל בְּרוּחָא קְדָמָאָה וְעָאֵל

דָּא בָדָא. נְהוּרִיָּה סוּמְק וְחַוּוֹר כְּחָדָא. בְּגִין
דְּנִפְקָא מֵאֲנֹחַן נְהוּרִין קְדָמָאִין. כִּד אֲתוּ
נְהוּרִין דָּדָא מְטוּ בְּנְהוּרִין קְדָמָאִין וְאַתְפְּלִילוּ
בֵּיהּ וְאֲנֹחַן חַד. וְאַתְחַזִּיזוּן נְהוּרֵי קְדָמָאִי
כִּלְחוּדֵיהוֹ. וְלֹא אֲתַגְלִיין אֲנֹחַן אַחֲרֵינִין וְלֹא
אַתִּידְעוּ דְּעָאֵלוּ בְּגוּיֵיהוּ וְאַתְטַמְרוּ בֵּיהּ.

כְּמָה דְּאַתְּ אֱמַר (בראשית מא) וְלֹא נִודַע כִּי בָאוּ
אֶל קַרְבֶּנָה וְגו'. וְדָא הוּא רוּחָא בְּרוּחָא
דְּאֲנֹחַן חַד. נְהוּרִין בְּנְהוּרִין דְּאֲנֹחַן חַד. וְהִכָּא
אֲנֹחַן תְּרִין תְּרַעִין (רְקִיעִין) תַּתְּאִין מֵאֲנֹחַן רְקִיעִין
דְּאִקְרוּן (ס"א שָׁמַיִם) שְׁמֵי הַשָּׁמַיִם (רְקִיעַ).

כְּתַרְיִן רוּחִין אֲלִין מִנְצְנְצִין אֲתַבְּרִיאוּ אֲנֹחַן
אוֹפָנִין דְּאֲנֹחַן קְדִישִׁין. דְּדִיּוּקְנֵיהוּ

כְּדִיּוּקְנָא דְּחַיּוֹת כְּדְכְתִיב, (יחזקאל א) מִרְאָה
הָאוֹפָנִים וּמַעֲשֵׂיהֶם וְגו'. וְדָא הוּא דְכְתִיב
וְדְמוּת הַחַיּוֹת מִרְאֵיהֶן כְּגַחְלֵי אֵשׁ בּוֹעֲרוֹת
כְּמִרְאָה הַלִּפְתִּים הִיא מִתְהַלֶּכֶת בֵּין הַחַיּוֹת.
מָאֵן הִיא, דָּא רוּחָא קְדִישָׁא אֲתַר דְּנִפְקוּ
מִנֶּיהּ וְאִיהִי נְהִיר לוֹן. דְּכְתִיב וְנִגְהַ לְאֵשׁ
וּמִן הָאֵשׁ יוֹצֵא בָּרֶק.

כִּד אֲתַפְּלִיל רוּחָא בְּרוּחָא נָפִיק מִנֵּיהּ
נְהִירוֹ דְּחַד חַיּוּתָא רְמִיז (נ"א רְמִיז) עַל
אַרְבַּע אוֹפָנִין. וְהֵאֵי דִיּוּקְנָא דִּילִיָּה כְּאַרְיָה

שְׁלִיט עַל אֶלְף וְתֵלֶת מָאָה רְבּוּא דְּאוֹפָנִין אַחֲרֵינִין. גְּדַפְהָא דְּנִשְׂרָא הֵאֵי

בִּארְבַּעַה גִּלְגָּלִים. רוּחַ זֶה שׁוֹלֵטֶת
עַל הַכֹּל. מִכָּאן יֵצְאוּ. וְרוּחַ זֶה
עוֹמֶדֶת לְכֹלָם, וְהָרִי מִמֶּנּוּ נִזְוָנִים.
אַרְבַּעַה ^[הַאוֹפָנִים] הֵלְלוּ, אַרְבַּע
פָּנִים לְכָל אֶחָד וְאֶחָד. וְכָל אוֹתָם
פָּנִים מִסְתַּכְּלִים לְאַרְבַּעַה צִדִּים
שֶׁל אוֹתָהּ הַחִיָּה שְׁעוֹמֶדֶת עֲלֵיהֶם.
כְּשֶׁנוֹסְעִים הָאֲרַבְּעָה הֵלְלוּ תַּחַת
אוֹתָהּ הַחִיָּה, נִכְנָסִים זֶה בְּזֶה
וּמִשְׁלָבִים זֶה בְּזֶה, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר
^(שְׁמוֹת כו ו'א) מִקְבִּילַת הֵלְלָתָא אִשָּׁה
אֶל אַחֲתָהּ, לְהִתְפַּלֵּל אַחַת בְּאַחַת
וּלְהִכְנֹס זֶה בְּזֶה. כְּשֶׁנוֹסְעִים אוֹתָם
גִּלְגָּלִים, נִשְׁמָע קוֹל נְעִימוֹת בְּכָל
אוֹתָם צְבָאוֹת שֶׁלִּמְטָה לְמִינֵיהֶם.
תַּחַת הֵיכַל זֶה נִפְרָדִים צְבָאוֹת
הַחוּצָה לְכַמָּה צִדִּים שֶׁל רְקִיעִים
שֶׁלִּמְטָה, עַד שֶׁמִּגִּיעִים לְכוֹכַב שֶׁל
שַׁבְּתָאִי. כָּלֵם מִסְתַּכְּלִים לְהֵיכַל
זֶה. מִשָּׁם נִזְוָנִים. כָּל אֵלֶּה שֶׁבְּהֵיכַל
זֶה כָּלֵם מִסְתַּכְּלִים לְאוֹתָהּ רוּחַ,
שֶׁבְּתוֹב ^(יחזקאל א) אֶל אֲשֶׁר יִהְיֶה
שְׁמָה הָרוּחַ לִלְכַּת יִלְכוּ לֹא יִסְבוּ
בְּלִכְתָּן. וְזֶהוּ הֵיכַל שֶׁנֶּקְרָא לְבֵנֶת
הַסְּפִיר.

רוּחַ זֶה הַכּוֹלֵלֶת רוּחַ אַחֲרֵת שְׁנִיָּה
עוֹלָה וְיוֹרֶדֶת, אוֹרָה שְׁלֹא שׁוֹכֵף
^[עוֹב] לְעוֹלָמִים כְּאוֹר הַשֶּׁמֶשׁ בְּתוֹךְ
הַמַּיִם. אֵין מִי שְׁעוֹמֵד עָלֶיהָ, פֶּרֶט
לְרִצּוֹן שֶׁל אִישׁ צָדִיק בְּאוֹתָהּ
תִּפְסָלָה שֶׁנִּכְנָסֶת בְּאוֹתוֹ הֵיכַל
וְעוֹלָה לְקֶשֶׁר קֶשְׁרִים בְּשִׁלְמוֹת
בְּתַחֲלָה שֶׁל הָרוּחַ ^[הָאוֹר] הַזֶּה כְּרָאוּי.
אֲזִי הָאוֹר מֵתַעֲשֶׂה בֵּה וְשִׁמְחָה בֵּה,
וְעוֹלָה עִמָּה לְהִתְקַשֵּׁר בְּקֶשֶׁר שֶׁל
הֵיכַל הַשְּׁנִי, לְהִתְפַּלֵּל רוּחַ
שֶׁכּוֹלֵל בְּרוּחַ אַחֲרֵת עֲלִינָה
שְׁעָלֶיהָ.

רוּחַ זֶה הַכּוֹלֵלֶת רוּחַ אַחֲרֵת שְׁנִיָּה
עוֹלָה וְיוֹרֶדֶת, אוֹרָה שְׁלֹא שׁוֹכֵף
^[עוֹב] לְעוֹלָמִים כְּאוֹר הַשֶּׁמֶשׁ בְּתוֹךְ
הַמַּיִם. אֵין מִי שְׁעוֹמֵד עָלֶיהָ, פֶּרֶט
לְרִצּוֹן שֶׁל אִישׁ צָדִיק בְּאוֹתָהּ
תִּפְסָלָה שֶׁנִּכְנָסֶת בְּאוֹתוֹ הֵיכַל
וְעוֹלָה לְקֶשֶׁר קֶשְׁרִים בְּשִׁלְמוֹת
בְּתַחֲלָה שֶׁל הָרוּחַ ^[הָאוֹר] הַזֶּה כְּרָאוּי.
אֲזִי הָאוֹר מֵתַעֲשֶׂה בֵּה וְשִׁמְחָה בֵּה,
וְעוֹלָה עִמָּה לְהִתְקַשֵּׁר בְּקֶשֶׁר שֶׁל
הֵיכַל הַשְּׁנִי, לְהִתְפַּלֵּל רוּחַ
שֶׁכּוֹלֵל בְּרוּחַ אַחֲרֵת עֲלִינָה
שְׁעָלֶיהָ.

וְסִלְקָא לְקֶשֶׁרֶת קֶשְׁרִין בְּשִׁלְמוֹת בְּשִׁרְוֹתָא ^(דף מב ע"א) דְּרוּחַ ^(נ"א דְּהִתְחַרָּא) דָּא
כְּדָקָא חֲזִי. פְּדִין נְהוּרָא אֲתַעֲשֶׂה בֵּיהּ וְחֲדִי בֵּיהּ וְסִלְקָא עִמָּה לְאַתְקַשְׁרָא
בְּקֶשֶׁרֶת דְּהֵיכְלָא תַנְיִנָּא. לְאַתְפַּלְלָא רוּחָא דְכָלִיל בְּרוּחָא אַחֲרָא עֲלָאָה
דְּעָלִיהָ.

אַתְמַנָּא עַל אַנוּן אוֹפָנִים. בְּאַרְבַּע גִּלְגָּלִים
נְטִלִין כָּל חֵד וְחֵד מֵאַנוּן אַרְבַּע. בְּכָל גִּלְגָּלָא
וְגִלְגָּלָא תֵּלֶת סְמִכִין. וְאַנוּן תְּרִיסַר סְמִכִין
בְּאַרְבַּע גִּלְגָּלִין. רוּחָא דָּא שְׁלֵטָא עַל כָּלָא.
מִהָּכָא נִפְקוּ. וְדָא רוּחָא קַיִימָא לְכָלֵהוּ. ^{(ד"א}
^{וְה"א)} מִינָּה אֲתַזְנוּ.

אַלִּין אַרְבַּע ^(ד"א ל"ג אוֹפָנִים) אַרְבַּע אַנְפִּין לְכָל
חֵד וְחֵד. וְכָל אַנוּן אַנְפִּין אֲסַתְכִּין
לְאַרְבַּע סְטֵרִין דִּהְהוּא חִיּוּתָא דְקַיִימָא
עֲלִינָה. כִּד נְטִלִין אִלִּין אַרְבַּע תַּחוֹת הֵהוּא
חִיּוּתָא. עֲאֵלוּ דָּא בְּדָא וּמִשְׁלָכָן דָּא בְּדָא
כְּמָה דְאַתְּ אָמַר, ^(שְׁמוֹת כו ו'א) מִקְבִּילוֹת
הֵלּוּלָאוֹת אִשָּׁה אֶל אַחֲתָהּ. לְאַתְפַּלְלָא חֲדָא
בְּחֲדָא וּלְאַעֲלָא דָּא בְּדָא. כִּד נְטִלִין אַנוּן
גִּלְגָּלִין אֲשַׁתְמַע קוֹל נְעִימוֹתָא בְּכָל אַנוּן
חִילִין דִּלְתַּתָּא לְזִינִיָּהוּ.

תַּחוֹת הֵיכְלָא דָּא מִתְפַּרְשִׁין חִילִין לְבַר
לְכַמָּה סְטֵרִין דְרִקִיעִין דִּלְתַּתָּא עַד
דְּמָטוּ לְכַכְבָּא דִּשְׁבְּתָאִי. כָּלֵהוּ אֲסַתְכִּין
לְהֵיכְלָא דָּא. מִתְמָן אֲתַזְנוּ. כָּל אִלִּין דִּי
בְּהֵיכְלָא דָּא כָּלֵהוּ אֲסַתְכוּ לְהֵהוּא רוּחָא
דְכְּתִיב, ^(יחזקאל א) אֶל אֲשֶׁר יִהְיֶה שְׁמָה הָרוּחַ
לִלְכַת יִלְכוּ לֹא יִסְבוּ בְּלִכְתָּן. וְדָא הוּא
הֵיכְלָא דְאַקְרִי לְבֵנֶת הַסְּפִיר.

רוּחָא דָּא דְכָלִיל רוּחָא אַחֲרָא תַנְיִנָּא סִלְקָא
וְנִתְחַתָּא נְהוּרִיָּה דְלָא שְׁכִיךְ ^(ש"ב)
לְעֵלְמִין כְּנִהוּרָא דְשִׁמְשָׁא גּוּ מִיָּא. לִית מָאן
דְקָאִים עֲלִיהָ. בַּר רַעוּתָא דְבַר נֶשׁ זִפְאָה,
בְּהֵהוּא צְלוּתָא דְעֲאֵלֶת בְּהֵהוּא הֵיכְלָא

וְסִלְקָא לְקֶשֶׁרֶת קֶשְׁרִין בְּשִׁלְמוֹת בְּשִׁרְוֹתָא ^(דף מב ע"א) דְּרוּחַ ^(נ"א דְּהִתְחַרָּא) דָּא
כְּדָקָא חֲזִי. פְּדִין נְהוּרָא אֲתַעֲשֶׂה בֵּיהּ וְחֲדִי בֵּיהּ וְסִלְקָא עִמָּה לְאַתְקַשְׁרָא
בְּקֶשֶׁרֶת דְּהֵיכְלָא תַנְיִנָּא. לְאַתְפַּלְלָא רוּחָא דְכָלִיל בְּרוּחָא אַחֲרָא עֲלָאָה
דְּעָלִיהָ.

וְרוּחָא דַּא דְכָלִיל כָּלִיל בִּיה הָיָא חַיּוּתָא
וְכָל אֲנָוָן אֲוִפְנִין וְגִלְגָּלִין וְאַתְאֲחָדָן
בִּיה כְּגֻוּנָא דַּאֲתְאֲחָדָא אֲשָׁא בְמִיָּא, וּמִיָּא
בְּאֲשָׁא. דְרוּם בְּצַפּוֹן, צַפּוֹן בְּדְרוּם. מְזֻרְח
בְּמַעְרֵב, וּמַעְרֵב בְּמְזֻרְח. הָכִי אֲתְאֲחָדָן כָּלִהוּ
דַּא בְדָא וְאַתְקַשְׁרָן דַּא בְדָא. הָהוּא רִיחָא
סְלָקָא לְאַתְקַשְׁרָא. וְהָיָא חַיּוּתָא אֲסִתְכִינָא
לְעִילָא לְגַבִּי הֵיכְלָא תְנִינָא וְאַסְתְּכִינָן דַּא
בְדָא.

בְּאַמְצְעִיתָא דְהֵיכְלָא דַּא נְעִיץ חַד עֲמוּדָא
דְסְלָקָא עַד אֲמַצְעִיתָא דְהֵיכְלָא
אַחְרָא. וְאִיהוּ נָקִיב וְנְעִיץ (נ"א נְתִיב נְעִיץ) מִתְתָּא
לְעִילָא לְאַתְדַּבְקָא רִיחָא בְרוּחָא וְכֵן עַד
לְעִילָא מִכָּלִהוּ. לְמַהוּ כָּלִהוּ רִיחָא חָדָא
כְּמָה דַּאֲתָא אֲמַר, (קחלת ג) וְרוּחַ אֶחָד לִפְלִי:
הֵיכְלָא תְנִינָא כְּתִיב, (שמות כד) וּכְעָצִים
הַשָּׁמַיִם לְטוֹהֵר. הָכָא אִיהוּ הָהוּא
רִיחָא דְאַקְרִי וְחֵר. וְקִינָא בְּחִוּרְתָא תְדִיר.
דְּלֹא אֲתַעְרְבוּ גֻוּנֵי בְּאַחְרָא. וְאִיהוּ עָצִים
דְּלֹא אֲשְׁתַּנִּי לְעִלְמִין. דַּא לֹא אִיהוּ
בְּאַתְגְּלִיָּא הָכִי לְאַתְנַצְצָא כְּאַחְרָא. דַּא קָשִׁי
לְאַתְגְּלִיָּא. כְּסִתִּימוּ דְעִינָא דְכַד מִתְגְּלִגְלָא
אַזְדַּהֵר וְנַצִּיץ בְּגִלְגּוּלָא. וְדַא אוֹף הָכִי. בְּגִין
דְּכַד הָהוּא רִיחָא קַדְמָאָה סְלָקָא מְגִלְגֵּל
בְּגִלְגּוּלָא וְגִלְגֵּי לִיה, וְאַתְקַשְׁר בְּהִדִּיה
בְּקַשְׁוֹרָא דְחִוּרְתָא דְעִינָא גוּ גֻוּן אַחְרָא
דְּאִיהוּ דְקִיק מִינִיה דְשִׁאֲרֵי עֲלוּי.

מִתְגִּלְגֵּלָא רִיחָא דַּא מְגוּ רִיחָא דְלִתְתָּא.
נְהוּרָא דְלִתְתָּא אֲסַחֵר לְגִלְגָּלָא
(נ"א וְגִלְגֵּל) נְהוּרָא דַּא וְאַתְנַהִיר. וְלֹא יָכִיל
לְאַתְנַהֵרָא עַד דְּאַחִיד תְּתָאָה בִּיה וְאַתְקַשְׁר
בְּהִדִּיה וּכְדִין אֲנַהִיר. וְאַחִיד בְּנְהוּרָא דְלִתְתָּא
(ד"א ל"ג דְּתוֹרָה נְהִיר) דְּהוּא כָּלִיל וְלֹא אֲשְׁתַּנִּי כָּלִל. אֲלֵא אֲתַגְּלִיָּא בְּגִינִיה בְּגִלְגּוּלָא

וְרוּחָא דַּא דְכָלִיל כָּלִיל בִּיה הָיָא חַיּוּתָא
אֲתָה חַיָּה וְכָל אֲוִתָּם אֲוִפְנִים
וְגִלְגָּלִים, וְנִאֲחָזִים בּוּ כְּמֹ
שְׁנִאֲחָזִים אֲשׁ בְּמִים וּמִים בְּאֲשׁ,
דְרוּם בְּצַפּוֹן, צַפּוֹן בְּדְרוּם. מְזֻרְח
בְּמַעְרֵב, וּמַעְרֵב בְּמְזֻרְח. כִּף
נִאֲחָזִים כָּלִם זֶה בְּזֶה וְנִקְשָׁרִים זֶה
בְּזֶה. אֲתָה רִיחַ עוֹלָה לְהִתְקַשֵּׁר,
וְאֲתָה חַיָּה מִסְתַּכֶּלֶת לְמַעְלָה אֶל
הַהִיכָל הַשְּׁנִי, וּמִסְתַּכֶּלִים זֶה בְּזֶה.
בְּאַמְצָע הַהִיכָל הַזֶּה נְעוּץ עֲמוּד
אֶחָד שְׁעוֹלָה עַד אֲמַצָּע הַהִיכָל
הָאֲחֵר, וְהוּא נָקִיב וְנְעוּץ (נ"א נְתִיב
נְעוּץ) מִלְמַטָּה לְמַעְלָה לְהִדְבֵּק רִיחַ
בְּרוּחַ, וְכֵן עַד לְמַעְלָה מִכָּלִם
לְהִיּוֹת כָּלִם רִיחַ אֲחַת, שְׁנִאֲמַר
(קחלת ג) וְרוּחַ אֶחָד לִכְלָל.

הֵיכְלָ שְׁנִי. כְּתִיב (שמות כד) וּכְעָצִים
הַשָּׁמַיִם לְטוֹהֵר. כֵּאֵן הוּא אוֹתוֹ רִיחַ
שְׁנִקְרָא זֶה, וְעוּמָד בִּלְבָן תְּמִיד
שְׁלֹא יִתְעַרְבוּ גֻוּנֵי בְּאַחֵר, וְהוּא
עָצִים שְׁלֹא מִשְׁתַּנֶּה לְעוֹלָמִים. זֶה
אֵינוֹ בְּהִתְגַּלּוּת כִּף לְהִתְנוּצֵץ כְּמֹ
הָאֲחֵר. זֶה קָשֶׁה לְהִתְגַּלּוּת. כְּמֹ
סֵתֵר הָעֵינַן שְׁכִשְׁמִתְגַּלְגָּלָת, זֹהֲרֵת
וְנוֹצֵצֶת בְּגִלְגּוּל. וְגַם זֶה כִּף. מִשּׁוּם
שְׁכִשְׁאוֹתוֹ רִיחַ רִאשׁוֹן עוֹלָה,
מְגִלְגֵּל בְּגִלְגֵּל וּמְגִלָּה אוֹתוֹ,
וְנִקְשָׁר יַחַד אִתּוֹ בְּקָשֶׁר שֶׁל לִבָּן
הָעֵינַן תּוֹף גֻּוּן אַחֵר שֶׁהוּא דְקִיק
מִמֶּנּוּ שֶׁשׁוּרָה עֲלוּי.

רִיחַ זֶה מִתְגַּלְגֵּלָת מִתּוֹף רִיחַ
שְׁלִמְטָה. הָאוּר שְׁלִמְטָה סוֹכֵב
לְגִלְגֵּל (וְגִלְגֵּל) הָאוּר הַזֶּה וּמֵאִיר. וְלֹא
יִכּוֹל לְהֵאִיר עַד שְׁאוֹחֻז בּוּ
הַתְּחַתּוֹן וְנִקְשָׁר עִמּוֹ וְאֵז מֵאִיר,
וְאוֹחֻז בְּאוּר שְׁלִמְטָה (שְׁתִּיה מֵאִיר)
שֶׁהוּא כְּלוּל וְלֹא מִשְׁתַּנֶּה בְּכָלִל,
אֵלֹא מִתְגַּלָּה בְּגִלְגֵּל בְּגִלְגּוּל שְׁלֹו.
וּכְשֶׁאוּר זֶה מִתְגַּלְגֵּל, נוֹטֵל אוֹר
אַחֵר לְצַד שְׁמָאל וּמִתְגַּלְגֵּל עִמּוֹ
וּמִסְתַּכֵּב עִמּוֹ. וְזֶה סוֹד הַכְּתוּב

(שיר ז) חמוקי ירכיף כמו חלאים מעשה ידי אמן. אשרי מי שידע לגלות [לגלגל] מאורות. רוח אחרת נכללת עמו ומסתובב [ומאיר] וסביבו בגוון תכלת ולבן. אותו לבן נקשר בלבן הזה, ואותו תכלת נקשר באדם של האור הפתוח של צד שמאל, ונכללים זה בזה ונהיים אחד, ונקראים עצם השמים. וכל מה שלמטה ואותו היכל שלמטה, הכל נכלל פאן. והיות שהכל נכלל פאן, נקרא עצם השמים.

מכרר שאורות הללו נבראו אותם שרפים של שש כנפים, כמו שנאמר (ישעיה ו) שרפים עומדים ממעל לו שש כנפים שש כנפים לאחד. כלם בשש, משום שכלם מעצם השמים. אלה הם ששרפים את אלה שלא חוששים על כבוד רבונם. וסוד שהמשתמש בכתר חולף. מי שקורא ושונה ששה סדרי משנה, זהו מי שידע לסדר ולקשר קשור של יחוד של רבונו בראוי. אלה אותם שמקדשים השם הקדוש של רבונם בכל יום תמיד.

בשמותגלגלים האורות, יוצא מהם אור של חיה אחת, שהיא עומדת ומטלת על ארבע חיות השליטות על הראשונות שכוללות אותם בתוכם. ובאלה כשנוסעים, כופים השרפים תחתונים נחשים שיוצאים מתוך אותו נחש שרף שגורם מות לכל העולם.

אלה החיות פני נשר, מסתכלות אל אותה חיה הנשר עליון שעליהם, כמו שנאמר (משלי י) דרך הנשר בשמים. רוח זו שולטת על הכל. אותו החיה שרומזת נ"א

דלילה. וכד נהורא דא מתגלגלא נטיל נהורא אחרא לסטר שמאלא ואתגלגלא בהדיה ואסתחר עמיה. ורזא דא כתיב, (שיר השירים ז) חמוקי ירכיף כמו חלאים מעשה ידי אמן. ופאה איהו מאן דינדע לגלגלא (נ"א לגלגלא) נהורין. רוחא אחרא אתפליל בהדיה ואסתחר (ואנהיר) ונהיר סחרניה בגוון תכלא וחתור. ההוא חתור אתקשר בחתור דא. וההוא תכלא אתקשר בסומקא דנהורא תתאה דלסטר שמאלא. ואתפלילו דא בדא והו חד. ואקרון עצם השמים. וכל מה דלתתא וההוא היכלא דלתתא כלא אתפליל הכא. ובגין דכלא אתפליל הכא אתקרי עצם השמים.

מבדלא דנהורין אלין אתבריוו אנון שרפים דשית גדפין כמה דאת אמר (ישעיה ו) שרפים עומדים ממעל לו שש כנפים שש כנפים לאחד. פלהו בשש. בגין דכלהו מעצם השמים. אלין אנון דאוקידו לאנון דלא חיישי על יקרא דמאריהון. ורזא דאשתמש בתגא חלף. מאן דקארי ותני שית סדרי משנה דא הוא מאן דינדע לסדרא ולקשרא קשורא יחודא דמאריה בדקא יאות. אלין אנון דמקדשין שמא קדישא דמאריהון בכל יומא תדיר.

כד מתגלגלן נהורין נפק מנייהו נהירו דחד חיותא. דאיהי קיימא ורמא על ארבע חיוון שליטין על קמאי דכלילו לון בגווייהו. ובאלין כד נטלין אתכפיין שרפים תתאי נחשים דנפקי מגו ההוא נחש שרף דגרים מותא לכל עלמא.

אלין חיוון אנפי נשר מסתפלן לגבי ההוא חיותא נשרא עלאה דעליהו, כמה דאת אמר, (משלי י) דרך הנשר

הנשר

בשמים. ויחא דא שלטא על כלא. והיא חיותא דרמיו (נ"א דרמיו) על פלהו אסתפייא לעילא וכלהו לגביה (ד"א לגביה).

כלהו פד נטלין מזדעזעין פמה חיילין. מנהון נהירין. מנהון מתתברי (נ"א מסתברי מקמיהון) מקמיהון (ממיהון) ואוקידון לון בנורא ואתיין ומתחדשן במלקדמין. פלהו עאלין תחות ההיא חיותא מסתתרין תחות גדפהא לאכללא לון לעילא.

אנן ארבע חיוון (דף מב ע"ב) סלקין פד רוחא אזדהר בגו ההוא חיותא. ארבע גלגלין לכל חד וחד. גלגלא חדא אסתבי לסטר מזרח. תלת סמכין נטלין ליה ואסתכין לאמצעיתא. וגלגלא חדא אסתבי לסטר מערב. ותלת סמכין נטלין ליה ואסתכין לאמצעיתא. וגלגלא חדא אסתבי לסטר דרום. ותלת סמכין נטלין ליה ואסתכין לאמצעיתא. וגלגלא אחרא אסתבי לסטר צפון ותלת סמכין נטלין ליה ואסתכין לאמצעיתא. וכלהו סמכין תריסר נטלין מגו אמצעיתא. וההוא אמצעיתא סגיר ופתח. וכל גלגלא וגלגלא כד נטלא קלא אשתמע בכלהו רקיעין.

ארין ארבע חיוון (ד"א דעילא) פלהו (מתלבשו) (ס"א אשתלבשו) דא בדא. ועאלין אנון אופנים דלתתא בגו אלין חיוון דלעילא כלילן אלין באלין. ויחא דא דאתפליל באנון רוחין מלהטא וסלקא לאתאחדא לעילא וקיימא לאתאחדא ולא תקשרא ברעותא דבר נש זכאה בההיא צלותא דצלי. דכד סלקא ועאלת בההוא היכלא נטיל פלא וכלהו נטלין בהדה ואתפלילו דא בדא עד דאתפלילו בההוא רוחא.

שמשלת] על כלם, מסתכלת למעלה, וכלם אליה [נ"א אצלה]. בשכרם נוסעים, מזדעזעים פמה צבאות. מהם מאירים, מהם משתברים [נ"א מסתברים מלניהם] מקיימם [ממיהם] ושוברים אותם באש, ובאים ומתחדשים כמקדם. כלם נכנסים תחת אותה חיה, ומסתתרים תחת כנפיה להכלילם למעלה.

אורן ארבע חיות עולות כשרוח זוהרת לתוף אותה החיה. ארבעה גלגלים לכל אחת ואחת. גלגל אחד מסתפל לצד מזרח, וישלשה צמודים נושאים אותו ומסתכלים לאמצע. וגלגל אחד מסתפל לצד מערב, וישלשה צמודים נושאים אותו ומסתכלים לאמצע. וגלגל אחד מסתפל לצד דרום, וישלשה צמודים נושאים אותו ומסתכלים לאמצע. וגלגל אחד מסתפל לצד צפון, וישלשה צמודים נושאים אותו ומסתכלים לאמצע. וכל שנים עשר הצמודים נושאים מתוף האמצע, ואותו האמצע סגור ופתוח. וכל גלגל וגלגל כשנוסע, קול נשמע בכל הרקיעים.

ארין הארבע חיות [שלמעלה] כלם מתלבשות [משלתבות] זו בזו, ונכנסים אותם אופנים שלמטה לתוף החיות הללו שלמעלה פלולים אלה באלה. רוח זו שנקללה באותן רוחות, לזהטט ועולה להאחז למעלה ועומדת להתאחד ולהתקשר ברצון האיש הצדיק באותה תפלה שמתפלל. שפשוולה ונכנסת באותו היכל, לוקח הכל, וכלם נוטלים יחד עמה ונקללו זה בזה עד שנקללים באותה רוח.

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנות הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלוקי ואלוקי אבותי שיתקנים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי בפיך ובצל ידי כפיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזרפרא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלכנה באור החמה ואור החמה יהיה שבעתים באור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, ויזתם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראנו וקראנו יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידי התקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עזנו במהרה ביימנו. ויקוים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביזם ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלוקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עילאה, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביצקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי בפיך לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקנים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי בפיך ובצל ידי כפיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. ובפרפת משה רבינו מהימנא בתגלה במהרה דידן, ה' בדר יחזנו ואין עמו אל נכר, יראו עיינינו וישמח לבנו ותגל נפשונו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך כבתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאהבה את שמו הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת).

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על כן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במיחד בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עין פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אפילו אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, וצ"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: כתבו המקובלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר לימודים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזוהר הנשמה... וביזם שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמיחד ביום הקדוש יום השבת שאין ערוך להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיחד בזכות למודו. וכן לקמי וחמותו ע"ה (ועין קב הישר) והנה שזכרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועין פלא יוציא ערך כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמנ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרֻעֻתָּהּ וַיִּמְלִיךְ מַלְכוּתָּהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמנ) בְּחֵיכּוֹן וּבְיוֹמִיכּוֹן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאָמְרוּ אָמֵן: יְהֵא שְׁמָהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלָּל שְׁמָהּ דְּקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמנ) לְעֵלְא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תִּשְׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאַמִּירָן בְּעֶלְמָא וְאָמְרוּ אָמֵן: עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְּעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הָדִין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וּלְהוֹן וּלְכּוֹן חֲנָא וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרִי שְׁמֵיָא וְאַרְעָא וְאָמְרוּ אָמֵן: יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמֵיָא,
חַיִּים וְשֹׁבַע וַיִּשְׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וּרְפוּאָה וּגְאֻלָּה וְסְלִיחָה וְכַפָּרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לָנוּ וּלְכָל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאָמְרוּ אָמֵן: (אמנ) עוֹשֶׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֶׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאָמְרוּ אָמֵן: (אמנ)

הַשְׁבֵּכָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרִי אִישׁ יָרָא אֶת יְהוָה בְּמַצּוֹתָיו חָפֵץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יַחוּס וַיַּחְמוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וּנְשָׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפֹּטֵר מִן עֲלְמָא הָדִין כְּרֻעֻת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמֵיָא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלֵינוּ. וַיַּחוּס וַיַּחְמוֹל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצֵל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֲהֵלוֹ לַחֲזוֹת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבָלוֹ. וּלְקַץ הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקָהוּ. וַיַּצְרוֹר
בְּצִרוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִּׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֶה אֱלֹיו
הַשְׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יִהְיֶה שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִּים עַמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְׁבֵּכָה לְאִשָּׁה: אֲשֶׁת חֵיל מִי וּמְצָא, וְרַחֵק מִפְּגִינִים מְכַרָּה: שֶׁקֶר חֲחוֹן וְהַבֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלָּל: תְּנוּ לָהּ מִפְּרִי יָדֶיהָ, וַיִּתְּלֻהָ בְּשַׁעְרִים
מְעֻשִׂיָּה: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יַחוּס וַיַּחְמוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וּנְשָׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפֹּטֵר מִן עֲלְמָא הָדִין כְּרֻעֻת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמֵיָא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יַחוּס וַיַּחְמוֹל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֶה אֱלִיָּה
הַשְׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יִהְיֶה שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באוריתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא חנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום בברומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אגא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוני בן פלוני) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהשיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערכה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לדשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אגא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלונית בת פלוני) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהשיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערכה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לדשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

[המשך מעמוד ב']

רק המשתדלים בתורה ועוסקים בה לתקנה ולקשרה בשרשה, כל בניהם הם צדיקי אמת, ונקראים בני המלך, בנים קדושים.

רבי יהודה אומר, מאן דלא חס על נפשיה, הוה יסלף נפשא דכשרא לבריה. אמר רבי אלעזר, תוהנא על דרא, והא אתמר מלה וכו'. ועל דא כתיב אל תהיו כסוס כפרד אין הבין. זכאין אינון צדיקיא, דמשתדלי באורייתא, ונדעין אורחוי דקודשא בריך הוא, ומקדשי גרמייהו בקדושא דמלכא, ואשתכחו קדישין בכלא, ובגין כך משלפי רוחא דקודשא מלעילא, ובגיהו כלהו זכאי קשוט, ואקרון בני מלכא בגין קדישין.

תרגום ללשון הקודש: רבי יהודה אומר, מי שלא חס על נפשו, [פרש במתוק מדבש: מי שאינו חס על נפשו לעסוק בתורה לתקנה ולקשרה בשרשה] איך יסלף נפש כשרה לבנו? [פרש במתוק מדבש: איך יכול להמשיך נפש כשרה לבנו, כי אם הוא בעצמו אינו מקשר למעלה, איך ימשיך נשמה קדושה לבנו, כי אין דרך להמשיך נשמה אלא על ידי קדשת נשמתו^א]. אמר רבי אלעזר, תמהני על הדור, והרי הדבר נאמר וכו'. ועל זה כתוב אל תהיו כסוס כפרד אין הבין. אשריהם הצדיקים שמשתדלים בתורה ויועצים את דרכי הקדוש ברוך הוא, ומקדשים את עצמם בקדשת המלך, ונמצאים קדושים בכל, ומשום כך שולפים רוח של קדש מלמעלה, וכל בניהם הם צדיקי אמת, ונקראים בני המלך, בנים קדושים.

הגר"א במשלי (יב, יד). מבאר גודל הזכות שיש למזכיר הרבים ומוכיח את חברו, אם שמע - מקבל שכר על כל מה שיעשה לדורות, וגם אם לא שמע, אז מקבל כל חלקו הטוב, וזה שלא שמע לוקח ממנו את חלק הגיהנום שלו. - ואם ברצונך לזכות לעולמות נצח "עין לא ראתה..." ולקרוב הגאולה - הנך יכול לחלק ספר "ערכה של שעה", המעודד ומעורר ללמוד זוה"ק בכל יום, ובפרט בשבת קודש וביום טוב. (אפשר להשיג אצל "מפעל הזוהר העולמי" בחינם ובכמיות - כדי לזכות את הרבים.

[המשך בקונטרס הבא]

^א) כתב הרמ"ז וז"ל: כמה עקרים גדולים להמשיך נשמה קדושה לבנים. א. העסק בתורה, שבה מאיר פנימיות העולמות שהוא מקור הנשמות הקדושות, וכל שכן אם זכה לחדש חידושין בתורה, שבהם מוליד אור חדש ממש ממקורות נשמתו, ובה זיהר ממנו בנשמת הולד היולד... (ועין המשך דבריו במתוק מדבש פרשת קדושים דף פ' ע"א).